

her i Landet mange Foreninger, saa mange, at der vist ikke er nogen, der ved Tallet paa dem, og blandt dem have vi ogsaa en Forening til Kaninavlens Fremme. Nu var jeg lidt nysgerrig efter at se, hvorledes der blev skrevet om denne Bevilling i Anmærkningerne, og jeg saa da, at denne Forening nu tæller over 1000 Medlemmer. De andrage nu om et Tilskud af Statskassen, der kan hjælpe til, at Kaninavlens florerer noget stærkere. Jeg ser ikke rettere, end at denne Bevilling er helt overflødig. Jeg mener i det hele, at man skal være noget forsigtig med at komme ind paa saadanne Bevillinger. Ganske vist er Bevillingen meget lille, nemlig kun 800 Kr., men der kan ligge en Fare i at faa en saadan Bevilling sat ind paa Finansloven. Kommer den først derind, er der Udsigt til, at den ad Aare kan blive større, og det kunde gaa saa vidt, at man kunde tænke sig, at der om nogle Aar kunde blive Spørgsmaal om at ansætte en Konsulent i Kaninavl. Det vilde ikke være heldigt. Jeg vil henstille til det ærede Finansudvalg at lade denne Bevilling gaa ud. Med de Bemærkninger skal jeg slutte.

Svend Høgsbro: Der er i den senere Tid fra den høje Regerings eller i alt Fald fra dens Tilhængeres Side blevet talt en Del i høje Toner om den Frontforandring, man nu vilde indtage over for dette Ting, og den Imødekommen, der er vist over for de Ønsker, der her have gjort sig gældende. Jeg erkender da ogsaa, at der har vist sig enkelte svage Tegn i saa Henseende. Jeg tænker dels paa Skolelovsforslaget, dels paa Forslaget om hemmelig Afstemning, men der er dog, som vi alle vide, langt tilbage i saa Henseende. Maa jeg tillade mig at nævne nogle Punkter, som jeg har haft særlig Anledning til at beskæftige mig med i mit Rigsdagsarbejde, hvor der vilde være smukke Opgaver for den høje Regering at løse, hvis den nærer et saadant Ønske over for os. Den 13de Januar 1896 vedtog dette Ting enstemmig med nogle og firsindstyve Stemmer en Opfordring til den højtærede Krigsminister og Marineminister om i en nær Fremtid at fremlægge for os Forslag til en forandret Rettergangsmaade for Hæren og Flaaden. Vi have endnu næsten tre Aar efter ikke set Spor af Virksomhed i den Retning fra de højtærede Ministres Side. Maa jeg i samme Forbindelse minde om to Lovforslag, som vi i sidste Samling sluttede med enstemmig vedtagne Opfordringer til den høje Regering om at fore-

lægge os ny Lovforslag om i en nærmere Fremtid, dels Lovforslaget om Navneforandring, som sorterer under den højtærede Justitsminister, dels et Lovforslag om Vejmaterialier, som sorterer under den højtærede Indenrigsminister. Vi have endnu ikke set Lovforslag forelagte os derom. Men naturligvis, det kan komme endnu. Jeg benytter Lejligheden til at opfordre de højtærede paagældende Ministre til at have disse Sager i Erindring og de Ønsker, som i saa Henseende ere enstemmig udtalte fra dette Tings Side. Maa jeg minde om den Lov, vi vedtog i 1897, og som blev stadfæstet 22de Marts 1897 om Forplejningskorpsets Ordning. Det var for os, som havde med den Sag at gøre — jeg havde den Ære at være Ordfører for Lovforslaget — af megen Vigtighed at faa gennemført, at den hidtil stedfindende Tilgang til Forplejningskorpset fra Hærens øvrige Afdelinger blev lukket, saaledes at Forplejningskorpset kom til at bestaa af Elementer, der havde den faglige Uddannelse lige fra Begyndelsen, helt ned fra. Vi opnaede ogsaa at give dette Udtryk i Loven. De Bestemmelser i den tidligere Lov af 26de Maj 1868, som aabnede Adgang for Forplejningskorpsets Ledelse til at tage Officerer og Underofficerer fra Vaabnene og sætte dem over i Forplejningskorpset, bleve strøgne; de findes ikke i den gældende Lov. Desuagtet er det nu kommet mig for Øre, at man — ja det kan vel ikke godt kaldes anderledes, hvis det forholder sig rigtigt — omgaar dette Lovens Indhold ved at lade Sergenter fra Vaabnene indtræde som Korporaler i Forplejningskorpset for derefter straks at gøre dem til Sergenter; saa har man dem der. Det er en Fremgangsmaade, hvis det forholder sig rigtigt, som jeg sikkert ikke behøver nærmere at betegne. Det vilde glæde mig meget, om den højtærede Krigsminister kunde berolige os med, at det virkelig ikke forholder sig saaledes, thi det er selvfølgelig i bestemt Strid med Loven og dens Forudsætninger. Her er ikke Tale om Elementer, der ere begyndte neden fra. Man tager dem, ligesom man gjorde før, og ved en ret flot Fremgangsmaade frembringer man det, som man netop blev afskaaret fra ved denne Lov. Men det, der navnlig har fremkaldt disse Bemærkninger om, at der endnu mangler meget i, at den høje Regering fuldt ud i alt Fald har gjort Alvor af den Frontforandring, som saaledes antydedes, var den Udtalelse, der kom i Formiddagsmødet fra den højtærede Konseils-